

AKI NEM ISMERTE A ~~TE~~ BETŰKET

Prativar kapitány felpattant az ágyáról, amikor közvetlenül a hallónyílása mellett felüvöltött a sziréna, kettészakítva és meggyalázva a meditációba ringató halk, monoton dallam fonalát. Azaz csak felpattant volna, hiszen a hirtelen mozdulatot az alvófülke teteje – ami csak kétfényrnyi távolságra volt a kapitány fejétől – egy hatalmas ütéssel honorálta.

Káromkodva csusszant ki a kapszulából, majd megtapogatta a két emésztőcsápja között pillanatok alatt tojásnyira duzzadt dudort. A sajjó bőrreszt nyomogatva odasétált a falhoz, és megbámulta magát a kikapcsolt állapotban homályosan fénylő, és a saját ábrázatát visszatükröző *távolkában*. Ahogy várta: a duzzanat fluoreszkáló kékséggel, jó öklömnyi részen csúfoskodott a fején. Elnyomott magában egy szitkot, és éppen utána akart nézni, mi volt ez az előbbi irdatlan lárma, amikor a távolka kivilágosodott, majd a homályos üresség helyét egy jól ismert arc váltotta fel.

– Kapitány! – reccsent rá a másodtisztt hangja. – A hajó riasztójelzést adott le.

– Köszönöm Kreog! – dörmögte Prativar, és megpróbált úgy fordulni, hogy az emésztőcsápok közt éktelenkedő dudor észrevétlen maradjon. – Én is hallottam. Megtudhatnám, hogy mi a riasztás oka?

– Fogalmam sincs! – felelte Kreog. – Az elsőtiszt ebben a pillanatban néz utána.

– Jó. Rögtön a parancsnoki hídon leszek.

– Ööö... és Kapitány! Azt hiszem, maga beverte a fejét!

– Maga meg egy lángész másodtiszt! – csattant fel Prativar. – Nem is tudom, a hajón hogyan férünk el a maga intellektusa mellett. Gondolkodott már azon, hogy esetleg itt a semmi közepén kiszáll, és akkor nekünk talán több hely maradhatna?

Kreog nem felelt, csak rákacsintott a morgoló kapitányra, aztán előrehajolt, és egy tolókar megpöckölésével megszakította a kapcsolatot. Prativar rávicsorított az üres távolkára, majd hosszú középső ujjával a galaxis-szerte egyezményes jelét mutatta annak, hogy a másodtiszt dugjon fel valamit az egyik intim testnyílásába.

Abban a pillanatban a távolka ismét felfénylett, és Kreog vigyorgó képe töltötte be a közepét.

– Láttam ám! – mondta, és arcának lengőcsápjával tréfásan megfenyegette a kapitányt, majd újra megszakította a kapcsolatot, mikor észrevette, hogy felettese emésztőcsápja köpönedvet pumpál a kapitány pofalemezei közé.

Prativar nagyot sóhajtott, és fejcsóválva tekerte ágyékára a *szomálkötőt*. Nem mintha takargatnivalója lett volna, vagy ismeretlen lenne bármelyikük teste is a többiek előtt, de egy kapitány vészhelyzet esetén mégsem jelenhet meg a parancsnoki hídon egy szál lengedező szomálban.

Még egyszer megnézte magát a most újra homályos távolkában, majd lemondóan legyintett, és kilépett a vezérlőterembe vezető folyosóra. A megnyugtató, vörösen fluoreszkáló fénytől kissé jobb kedvre derült. Nemhiába, a hajó tervezői értették a

dolgukat. Mintha nemzője szülőcsatornájába került volna. Boldogan idézte fel emlékei közt, hogy mennyit tolongtak, lökdösődtek a többiekkel egy-egy jobb helyért a táp-
emlők közelében. Már akkor kitűnt társai közül rettentő erejével, és csak úgy dobálta
hátra a pofátlanul előrefurakodó testvéreit. Persze, akkor még kisebb volt, mint lengő-
csánya nyúlánk hegye, de az etetés őt mindig a legtöbb nedvet biztosító emlő közelé-
ben érte. Aztán később, születése után is állandóan a középpontba került. Legyen szó
sportról vagy csak egyszerű szellemi vetélkedőről, ő mindenben az elsők közt végzett.
Képességeiből adódóan egyenes út vezetett odáig, hogy a galaktikus szövetség egyik
kereskedelmi hajójának kapitánya legyen.

Miközben gyermekkorára gondolt, és a visszaemlékezés boldogságában bólogat-
va sietett a vezérlőterem felé, észre sem vette, hogy az egyik keresztfolyosón egy alak
toppan elé. Már nem volt ideje visszafogni a lendületét, így a következő lépésével
pont a fickó szomálján landolt.

Még ő is együttérzően felszisszent, mikor meghallotta a másik falrengető üvölté-
sét. A folyosó rücskös felülete lassan nyelte el a fájdalmas kiáltás hullámait a kapitány
szép gondolataival együtt.

– Ne haragudj, Korg! – szabadkozott Prativar, felismerve az előtte görnyedező
szerszámmestert. – De igazán felkőthetted volna a szomálotat, ha a folyosón lófrálsz!

– Bizony, fel is kötöttem volna – vinnyogta a másik fejhangon –, ha feltételezem,
hogy valaki úgy csatangol a hajóban, mint egy elvakult *tehhan* párzás idején. Köszö-
nöm szépen a leckét. Legközelebb kopogni fogok minden átkozott útkereszteződésben.

– Tényleg nem akartam – nyugtatgatta Prativar a másikat, és elmerengett azon,
vajon a hosszú hajóút alatt a legénység mikor lépte át először az úrhajó kapitányának
minden pillanatban kijáró tisztelet határvonalát.

– Jól van! – enyhült meg a másik. – Látom, kapitány, maga felvette a szomálkötő-
jét. Csak nincs tudomása róla, hogy magán kívül még egy vak *tehhan* garázdálkodik a
folyosókon?

Aztán mikor észrevette, hogy Prativar kezd gyilkos hangulatba kerülni, még hoz-
záttette:

– És mi ez a nagy felhajtás? Tudja, a riasztójelzés, meg minden... egészen meg-
ijedtem az előbb... és jé..., maga meg beverte a fejét!

– Köszönöm Korg, hogy figyelmeztet rá. Magamtól talán észre sem veszem...

– Bár ez semmiség ahhoz képest – folytatta a szerszámmester, mit sem törődve a
kapitány mondanivalójával –, hogy *valaki* – nyomta meg a szót – teljesen laposra ta-
posta a szomálotat.

Prativar nagyot sóhajtott.

– Talán menjünk a hídra, és tudjuk meg, mi volt ez a „*riasztójelzés, meg minden*” –
mondta a kapitány gúnyosan elismételve a másik szavait. – Hátha levált a hajótörzsből
egy darab, és amíg mi itt kedélyesen gyászoljuk a maga szomálját, közben szép csen-
desen akár meg is fulladhatunk.

– Menjünk! – egyezett bele a másik, de amíg elértek a parancsnoki hídig, addig a
kapitány fogcsikorgató hallgatása mellett a szerszámmester még párszor belekezdett a
„Maga szerint levágjam a szomálotat, vagy elég, ha csak néhányszor közlekedem a
folyosón?” típusú monológokba.

Aztán Prativar legnagyobb megkönnyebbülésére végre beértek a vezérlőterembe.

– Kapitány a hídon! – sipította az elsőtiszt a szokásos szöveget, ám a helyiségben

zsongó legénységet szemmel láthatóan ez nem hatotta meg. Túl régóta voltak ahhoz összezárván, hogy egy ilyen kis semmiség lázba hozza őket. Néhányan elmélyülten beszélgettek egymással, néhányan a fali italadagoló kifosztásával voltak elfoglalva, és csak páran vették a fáradságot, hogy bólintsanak a belépők felé.

– Jé..., a kapitány beverte a fejét! – sipította most ugyanolyan éles hangon az elsőtiszt, mire mindenki azon nyomban félbeszakította amivel foglalkozott, és megbámulta a Prativar fején éktelenkedő dudort.

A hirtelen beállt csendben aztán tisztán hallatszott, hogy egy hang éppen azt dörögögi: „Persze, mindez semmiség ahhoz képest, hogy ma egy vak tehhan legázolta a szomálotat!”, majd ismét visszatért az előbbi zsongás.

– Ha kérhetnék egy kis figyelmet! – mordult fel Prativar, aztán mikor észrevette, hogy a felkérése teljesen hatástalan, akkorát bödült, hogy belerázkódott a hajó. – Köszönöm! – folytatta, és villámló szemekkel bámult a lassacsán elcsendesülő nyolcfős legénység felé. – Elsőtiszt! Megtudhatnám, hogy miért adott ki riasztójelzést a hajó?

– Nyilván valami vész van – vágott közbe Korg nagyképűen, és úgy nézett Prativarra, mintha az gyengeelméjű lenne.

A kapitány nagyot nyelt.

– Azon túl, hogy nyilván valami vész van – nézett megsemmisítően a szerszám-mesterre –, megtudhatnám, milyen jellegű a veszélyhelyzet?

– Tulajdonképpen nem is vagyunk igazán veszélyben – vette vissza a szót az elsőtiszt. – Csak valami keresztezi a pályánkat, és a programnak megfelelően a hajó úgy döntött, hogy kiadja a riasztást.

– És mi lenne az a valami, ami elénk került? – érdeklődött szelíden Prativar.

– Valamilyen repülő tárgy! – kapcsolódott a beszélgetésbe Kella, a hajó orvosa is.

– Köszönöm! Ez megnyugtató! – vicsorgott rá a parancsnok. – Már majdnem azt hittem, hogy egy vízen úszó dolog zavarja meg az utunkat. Ha esetleg üres óráiban ráér, igazán megvizsgálhatná a legénységet, persze először saját magán kezdve, hogy milyen furcsa kórokozó hatására hülyült meg itt egy csapásra mindenki.

– Hah! – emelte fejét az égis sértődötten Kella, majd hátat fordított a kapitánynak, és a fal melletti italadagolóhoz vonult, hogy a kiadógombot ütemesen nyomogatva, a ritmikusan kispriccelő zselészerű folyadékot ügyesen elkapja a pofalemezeivel. Prativar úgy érezte, hogy az orvos gombnyomogatásának ütemére egy ér pulzálni kezd a fejében.

– Na jó – jelentette ki végül, és teljes nagyságában kitárulkozott. Láttatni engedte hatalmas izmait. – Most kérdéseket fogok feltenni az elsőtisztnek, aki ezekre a kérdésekre sietve válaszolni fog. Ha valaki önök közül úgy érzi, hogy elkerülhetetlen vágy fogja el a közbeszólásra, az tegye nyugodtan, de annak beszélgetés közben mintegy mellékesen letépem a lengőcsápját, és saját kezűleg tömöm le a torkán. Ja, és ez a művelet vonatkozik arra is, aki az italadagoló gombjával oly ügyesen lüktetésbe tud hozni egy eret az agyamban.

Gonoszul vigyorogva nyugtázta, hogy hirtelen csend támad a teremben, és az orvos is felhagy az ütemes spricceléssel.

– Így már jobb. Nos, talán térjünk vissza az előbbi témára. Milyen objektum keresztezi az utunkat?

– Tulajdonképpen nem is egy objektum – felelte az elsőtiszt remegő hangon, és csak akkor nyugodott meg kissé, amikor a kapitány újra bőrredői közé rejtette félelmetes izmait –, inkább több száz kisebb-nagyobb repülő szerkezet.

– Úrhajók? – csodálkozott Prativar.

– Valószínűleg azok... – bólintott az elsőtiszt –, de elég kezdetleges, tolóerőt használó szerkezetek. A röppályájuk alapján a navigátor kiszámította, hogy a közeli naprendszer harmadik bolygójáról indultak útnak.

– Több száz hajó? – gondolkodott a kapitány. – Talán az egész népesség elhagyta a planétát?

– Lehetséges, bár néhányan biztosan maradtak odahaza is. Pár hajó még mindig rádiójeleket küld hátrafelé.

– A kommunikátor meg tudta fejteni az adást?

– Még nem, de az üzenet ismétlődő jellegéből adódóan talán valami helyzetjelző szöveg lehet... lehetett... eddig. Mert amióta a közelükbe kerültünk, az adás jellege kissé megváltozott. Mintha sűrűsödtek volna a jelek. Talán észrevettek bennünket, és ezt a tényt közlik a bolygójukkal.

A kapitány megvonta a lengőcsápját. Nincs különösebb jelentősége a dolognak. Nem valószínű, hogy tartaniuk kellene egy ilyen elmaradott fejlettségi szinten álló néptől. Meg különben is: értelmes lények mi a fenének támadnák meg csak úgy szó nélkül egymást? Bár a galaktikus történelemben volt már ilyen eset, úgyhogy talán mégsem árt az óvatosság.

– Maga szerint mi okuk lehet ilyen tömegesen elhagyni a bolygót? – kérdezte végül.

– Nem tudom – mondta az elsőtiszt, és most rá került a sor, hogy tanácsalanelvonja a lengőcsápját. – Talán a planétán már nem megfelelőek az életfeltételek a számukra...

– Esetleg invázióra készülnek? Mindig is voltak bolond fajok – vágott alárendeltje szavaiba a kapitány. Szép is lenne, ha a galaktikus információáradatban ő jelenthetné, hogy egy idegen ellenséges fajt fedezett fel.

– Hát ez is egy feltételezés, de a röppályájuk ívét meghosszabbítva kiderül, hogy pontosan egy feketelyuk közepébe tartanak. Ha ez volt az eredeti céljuk, akkor furcsa egy megszállásnak lehetünk tanúi. Mikor megérkeznek, kisebbre préselődnek össze, mint egy gusztustalan *lep* piszok. Így kétségtelenül a galaktikus történelem leghülyébb inváziójával állunk szemben.

A kapitány nagyot nyelt, de inkább nem fűzött kommentárt az elsőtiszt gúnyos megjegyzéséhez.

– Az lenne a legjobb, ha megpróbálnánk felvenni velük a kapcsolatot!

– Már megtörtént – legyintett a másik. – Nem reagálnak semmiféle jelzésre.

– Gondolhattam volna – bosszankodott a kapitány. – Az ősidőkben még mi is tolóerős rakétákat használtunk. Akkor a bátor úttörők hibernálva tették meg a hosszú utakat. Nyilván ezeknek a hajóknak a legénysége is mélyalvásban várja, hogy véget érjen a számukra végtelennek tűnő utazás.

Gondolataiba merülve nézett végig a szótlantul bámuló és szemmel láthatóan unatkozó legénységen, majd kissé kenetteljes hangon folytatta:

– A galaktikus törvény kimondja, hogy segítenünk kell az űrben bajbajutottaknak. A legkevésbé, hogy megpróbáljuk figyelmeztetni őket az útirányukból adódó veszélyre.

– Ha nem vevők a kommunikációra, akkor ezt meg hogy a szomálba gondolja, kapitány? – vágott közbe türelmetlenül, magáról megfélelmezve a szerszámmester.

Prativar tudta, hogy szülőbolygójukon nagy megtiszteltetés érte Korgot. Engedélyezték számára az utódok nemzését, úgyhogy a szerszámmester számára minden

olyan dolog, ami megszakíthatja hajójuk röppályáját, felesleges időpocsékolás volt. Máskor talán dühös lett volna a közbeszólásra, de most már minden lényegeset megtudott az elsőtisztól, úgyhogy Korg lengőcsápja megúsza az előzőleg beígért durva beavatkozást. Még különben is izgalommal töltötte el, hogy egy új fajt fedezhet fel. Még ha nem is ellenségesek, akkor is számíthat valamiféle jutalomra vagy előléptetésre a galaktikus tanácstól.

– Rájöttem, mit kell tennünk – mondta. – Felzárkózunk melljük, és hozzátapadunk a legnagyobb repülő szerkezethez. Aztán átküldünk valakit, aki megpróbál behatolni a hajótestbe. Most már azt is kitaláltam, ki lesz ez a bátor jelentkező. Valaki olyan, aki nem bírja tartani a száját, és aki szükség esetén jól ért a szerszámokhoz...

A szerszámmeister elhúzta a száját, de tudta, hogy értelmetlen lenne tiltakozni. Inkább odalépett az italadagolóhoz, szótlanul arrébb tolta az előtte álldogáló orvost, és egy jó adag bódítót spriccelt a pofalemezei közé, majd elindult, hogy ürühát öltson az átszálláshoz.

Közben a navigátor összekapcsolódott a hajó irányítórendszerével, kinézte magának a legnagyobb idegen objektumot, és míg arra vártak, hogy a szerszámmeister felvegye a nyomáskiegyenlítő ruháját, addig melléirányította a járművet. Hosszasan szemlélődött, majd kijelentette:

– Csak egy lehetséges bejáratot találtam – mondta, és az utasítást meg sem várva, úgy manőverezett a hajóval, hogy a két szerkezet ajtaja szinte összeért. Mikor felvették az idegen test sebességét, és látszólag mozdulatlanul úsztak egymás mellett, meghúzott egy aprócska kart, mire a külső ajtó mellett megnyílt az űrhajójuk oldala, és rejtett rekeszből kipattant egy nyálkás gégecső, ami szivárgásmentesen összekapcsolta a két járművet.

– Ez kész! – jelentette ki nagyképűen. – Úgy simulunk hozzá, mint a kapitány dudora a fejéhez.

– Köszönöm a hasonlatot! – mondta lemondóan Prativar, aztán maga sem tudta miért, de egy bizonytalan érzés kezdett motoszkálni a fejében. – Elsőtiszt! Maga szerint nem lehetnek veszélyesek ránk nézve?

– Nem hinném! – legyintett a másik. – Elég kezdetleges a technológiájuk. Az első gyanús mozdulatra meg úgy íthagyjuk az egész bagázst, mint egy lep a saját piszkát!

– Ez megnyugtató! – mondta mosolyogva a kapitány. – Aztán gondolja, hogy a két űrjármű közt tevékenykedő szerszámmeistert is ennyire megnyugtatta majd, ha hirtelen az egyik oldaláról eltűnik a hajó, és az űrbe kiesve bánatos szemekkel bámulhat ki a csillagok közé?

– Ugyan! – legyintett újra a másik, azt a benyomást keltve Prativarban, mintha a lep, amit az előbb az elsőtiszt említett, máris ott keringene beosztottja feje körül. – Legfeljebb majd visszajövünk Korgért.

A kapitány nem értette, hogyan lennének biztonságban, ha egy villanásnyi idő alatt eltűnnek, de a következő pillanatban már vissza is kellene jönniük a szerszámmeisterért, de inkább nem szólt egy szót sem. Bárhogyan is rágódott az ügyön, nem jutott eszébe más mód arra, hogy miképpen tudnának kapcsolatba kerülni az idegen lényekkel.

– Korg! – szólt bele az előtte álló távolkába. – Felkészült az átszállásra?

– Na ja, krrapitány – jött a szerszámmeister hangja, és hallani lehetett rajta, hogy öltözködés közben sem hagyta abba a bódító védelését. – Má' ha vaklaki egy'ltalán felkészülhet arra, hogy be kell mennie egy idegen űrrhajóba.

– Maga be van bódulva? – kérdezte gyanakodva a kapitány, és most már nem aggódott különösebben azon, ha nem tudnának visszajönni a hirtelen menekülés közben othagyott Korgért.

– S’ak egy picit – jött a hang a távolkából. – ICI-PICIT! – üvöltötte aztán a szerszámmester.

– Szóljon, ha belépett a két hajót összekötő *pufiba* – mordult rá dühösen a kapitány.

– Má’ egy ideje itt dekkolok! – érkezett azonnal a válasz a távolkából, aztán sírósá vált a hang. – És teljesen egyedül vagyok! És úgy érzem nem szeret senki-hi-i-i – szipogott bele a mikrofonba.

– Idefigyeljen Korg – horkantott a kapitány –, ha nem szedi össze magát, és netalán ép bőrrel megúszná ezt a kalandot, hát úgy éljek, hogy saját kezűleg tolom ki a fejét az ürbe!

– Lhátja-ha-a-a! Maga sem szeereeeeeeeet!

Prativar nagyot nyelt.

– Na jó! Természetesen mindenki szereti magát – szólt bele a távolkába, miközben arra gondolt, hogy most legszívesebben rátolna a szerszámmester fejére egy nagy és nehéz tárgyat.

– Biztos? – érdeklődött reménykedve a hang.

– Hát persze! – mondta a kapitány, és a szeme előtt lebegett, ahogy a szerszámmester lengőcsápját beszorítja az úrhajó bejáratába, és jónéhányszor rácsapja az ajtót. – Mit gondol? Ilyen állapotban betalál az idegen úrhajóba?

– Tényleg mindenki szeret? – tért vissza a témára most már vidáman Korg. – Akkor énekeljük el közösen azt hogy „Lágyan ring a kis hajó, az élet biza’ hullajó!”

– Ne feszítse túl a húrt kedves Korg – próbált a kapitány mézédeseen beszélni a szerszámmesterrel. – Maga csak egyszerűen nyissa ki az idegen úrjármű ajtaját, és menjen be.

– Igeniss, krapitány, hi-hi-hi – jött a távolkából a hang harsányan, majd közvetlenül utána jóval halkabban folytatta: – Most úgy csinállok hi-hi-hi, mintha valami bonyolult hi-hi-hi szekrezt lenne, pedig csak ezt a kart hi-hi-hi kellene meghúzni – mondta a szerszámmester vihogva. Fel sem tételezte, hogy monológja nem a fejében hangzott el. Aztán valami ritmikus ütögetést lehetett hallani, miközben Korg a „Lágyan ring a kis hajó” kezdetű dalt dudorászta. Ez folytatódott egy darabig, majd a szerszámmester nagyot csuklott. – Hukk..., ez kész. Majdnem letört, de aztán mégis kinyílt.

– Nagyszerű – mondta a kapitány, és megpróbált egy kis lelkes színt csalni a hangjába. – Mit lát?

– Semmit, mert itt vagyok a pufiban.

– Akkor most menjen be – mondta a kapitány, és rettentően kellett türtöztetnie magát, hogy ne szitkozódjon –, aztán ha tud, lépjen kapcsolatba az idegen hajó légénységével.

Prativar közben elkeseredetten gondolt arra, hogy ha az idegen lények netalán mégsem lennének hibernálva, akkor a két faj találkozásánál elhangzó történelmi mondat a „Lágyan ring a kis hajó, az élet biza’ hullajó!” lesz.

– Na, bent vagyok. Olyan furcsán egyenesek a falak, sehol egy barátságos kinövés vagy redő. Meg különben se kényelmes itt a közelekedés – jött a szerszámmester hangja. – Alig férek be ettől a sok vacak doboztól, deee... hoppá! Igazán kitűnően lehet beléjük kapaszkodni, ha megbotlik a járókelő.

– Miféle dobozokba kapaszkodik maga? – szólt türelmetlenül a kapitány.

– Mittudomén! Hát ilyen hengeres vacakok. Csak úgy be vannak ide pakolászva, mintha valami raktár lenne, vagy micsoda.

– Maga szerencsétlen! Nem gondolja, hogy a hibernáló kapszulákat rángatja?

– Mittudomén! – válaszolta Korg, és a kapitány szinte látta maga előtt, ahogy a szerszámmester vonogatja a lengőcsápját. – Vannak rajta valami jelek, de csak nem feltételezi, kapitány, hogy el tudom olvasni?

Prativar ezek után azt sem feltételezte, hogy a szerszámmester egyáltalán tud olvasni, de ezt inkább nem közölte a beosztottjával.

– Valahogy mégiscsak kapcsolatba kellene lépnie az idegenekkel! Óvatosan fel tud nyitni egy ilyen kapszulát? Ja – tette még aztán gyorsan hozzá –, és ha azt meri mondani, hogy „mittudomén”, hát akkor átmegegyek, és addig verem a szomálját a hibernátorhoz, amíg valamelyik a kettő közül szét nem török.

– Na, nem kell fenyegetőzni! Kinyitok én bármit! – henegett a szerszámmester. Aztán kis kaparászó, meg szöszmötölő hang után folytatta: – ööö... csak ezt most nem tudom. De! Van itt egy kis lapocska, lapocska, egy szép kis lapocska, de ez oda van tapasztva, tapasztva, sej haj tapasztva! Hi-hi-hi! – vihogott saját énekén.

– Ha esetleg jobban megnézné a jeleket az oldalán! – mondta neki kedvesen a kapitány, és majd felrobbant mérgében. – Nem lehetséges, hogy azok valami utalások a kinyitásra?

– Mittudomén! – mondta végül a szerszámmester, majd gyorsan folytatta, amikor meghallotta, hogy a kapitány önkéntelenül is felhorkan. – Tuggya mit? – lehelt bele a mikrofonba bizalmaskodva. – Nálam van a lézervágóm. Majd azzal kinyisszantom én ezt a szép kis lapocskát.

Azzal a kapitány válaszát meg sem várva, széles mozdulattal előkapta az úrruha oldalára szíjazott öklömnnyi szerkezetet, majd a keskenyebb végéből előbukkanó tűhegynyi sugarat ráirányította az egyik rakéta formájú hengerre.

Az utolsó kép, ami a szemébe villant, a henger oldalára festett U.S. ARMY szöveg, a fekete kört közrefogó, széles szaggatott vonalat formázó sárga minta, és a jel alatt feketével festett NUCLEAR felirat voltak. Aztán a következő pillanatban a robbanás darabokra tépte körülötte a teret.

 Galaktikus mértékkel mérve nem is olyan messze, egy viszonylag fiatal naprendszer harmadik bolygójának lakói éppen egy egész planétára kiterjedő ünnepeket tartottak.

Mindenfelé petárdák durrogtak, és csak mosolygó arcokkal lehetett találkozni. Bol-dogok voltak, mert nem kellett többé háborútól tartaniuk. Ma történt éppen száz éve, hogy a kontinensnyi országok aláírták a végső békeszerződést. Űrhajókat építettek, ami-be az összes nukleáris fegyvert, sugárzó szemetet bepakolták, és ünnepélyesen, a plané-tán mindenhol ugyanabban az időben indították útjára őket. Aztán, hogy ne mérgezzék többé a környezetüket, és hogy semmiben ne tehessenek kárt, egy fekete lyukba irányí-tották az egész gyilkos terhet.

Még jó pár hónapnak kellett eltelnie ahhoz, hogy kiderüljön, a fegyverek mégis úgy használódtak el, ahogy azt tervezőik megálmodták.

